

Met één ding troostte hij zich. Hij zag, dat de nacht al bijna voorbij was. Reeds begon de morgenstond te gloren, en toen hij lui was opgestaan en rondkeek vanaf zijn hooge plaats op den toren, zag hij, hoe in het Westen boven het dal de duisternis reeds overging in zwaar diep blauw, waarin enkele sterren zacht straalden als stukken flikkerend goud.

Nu begon langzamerhand de herinnering terug te komen aan den vorigen avond. En als middelpunt van die herinneringen stond daar die kan met wijn voor zijn geest, waarvan de inhoud hem zoo bijzonder goed had gesmaakt. Het eerste, dat hij nu deed, was overal rondzien, of er nog iets van die heerlijke herinnering was overgebleven, maar tot zijn leedwezen kon hij niets meer ontdekken, hetgeen hem na zijn vergeefse rondzien een paar vloeken deed uiten.

Hij hulde zich zoo diep mogelijk in zijn mantel en ging al mopperend en de heele wereld verwenschend wat op en neer loopen.

Beneden in de burcht heerschte nog volmaakte rust. Langzaam aan begon ook daar echter alles te ontwaken. Eenige knechts stonden op van hun legerstede en vingen hun dagelijksch werk aan, terwijl de dienstmaagden werden opgeroepen om voor den morgenmaaltijd alles in gereedheid te gaan brengen.

Nu kwam ook het oogenblik, dat Hans tot zijn groote vreugde werd afgelost. Natuurlijk vertelde hij niets van wat hem des nachts was overkomen, en hij rekende er maar alvast op, dat Arnoud ook niets zou vertellen. Hij begaf zich naar het vertrek der lansknachten en dronk met smaak, terwijl zijn humeur terug begon te keeren, zijn warm bier, dat voor hem gereed stond, en nuttigde zijn brood, dat de dienstmaagd voor hem had gereed gezet. Daarna zakte hij zoo spoedig mogelijk af naar zijn bed en genoot bij de gedachte, dat hij nu vooreerst niet meer de torenwacht zou behoeven waar te nemen.

Hij had een paar uur liggen slapen, toen hij door een geweldig rumoer gewekt werd en een stem hem toeschreeuwde: „Hei, Hans! word eens wakker! Uit je bed, luie slaper!"

En toen hij door een paar hoogst onvriendelijke stompen was wakker gemaakt en zich droomerig en onwillig oprichtte, zag hij een der andere knechts staan voor zijn bed, die hem toesnauwde:

„Sta dan op, kerel. Hoór je den burchtheer en Yadi dan niet razen? Er uit, zeg ik je. Je moet dadelijk in de ridderzaal komen. De gevangenen zijn ontvlucht!"

Klaar wakker was Hans ineens, en in der haast schoot hij eenige kleedingstukken aan en volgde den knecht, volstrekt niet verzekerd, dat hem een vriendelijke bejegening zou te beurt vallen, en overtuigd, dat hem iets ergs boven het hoofd hing.

De heele burcht was in rep en roer! Overal in de gangen liepen of stonden de mannen met elkander te praten over de ontvluchting. En de dienstmaagden, die bezig waren met hun huiselijk werk, lieten elk oogenblik het werk in den steek om het nieuws van dien morgen te behandelen. Allen zagen Hans aan, toen hij voorbijging, met een veelbetekenenden blik, en een enkele zei: „Daar zit voor jou wat op, Hans! Dat je niets gemerkt hebt!"

De angsten en vreezen verdubbelden zich op Hans en zaten hem als een zware last op den rug, zoodat hij met knikkende knieën voortliep, en zijn roode gelaat zoo bleek zag, als met het oog op de kleur daarvan maar eenigszins mogelijk was, terwijl zijn oogen alle mogelijke uitdrukkingen vertoonden van ootmoedig schuldbesef en groote vrees. Daar naderde hij de ridderzaal en het liefst was het hem geweest, wanneer hij maar door een of ander tooverformulier den grond onder zich had kunnen laten opengaan om er hem voor altijd in te doen verdwijnen. Ja, hij zwoer bij zich zelf, dat hij, zoolang hij het uithouden kon, geen wijn meer zou drinken — bier, dat hinderde niet — en dat, gesteld, dat hij zijn belofte ook eens niet gestand zou doen, dit althans niet weer zou gebeuren als hij op wacht was! (Wordt vervolgd.)

Dat wij in Zuid-Amerika een kolonie bezitten en wel een Nederlandsche kolonie, dat weten vele Nederlanders niet. Iedereen kent Java, en slechts weinigen kennen Suriname, dat toch bijna even groot is. Maar — Java heeft dertig millioen inwoners en Suriname honderdduizend. En toch, wanneer alle krachten werden ingespannen, zou — naar het woord van koning Willem III — Suriname een tweede Java kunnen worden.

Die kolonie is nu 250 jaren in ons bezit. In 1593 hadden de Spanjaarden de kust van Guyana in bezit genomen, maar zij vonden er geen goud, en verlieten het land weer. Toen kwamen er in 1613 de eerste Nederlanders. Doch op hen volgden in 1650 de Engelschen onder Lord Willoughby en zij stichtten er landbouwondernemingen, in de eerste plaats suikerplantages. Niet lang daarna kwamen er verscheiden Joden uit Brazilië en deze bleken de geschikte mannen te zijn om aan het hoofd dezer plantages te staan.

Toen kwamen de oorlogen tusschen Engeland en Nederland. De Engelschen namen Nieuw-Nederland met de stad Nieuw-Amsterdam, het tegenwoordige New-York. En dan vaart Abraham Krijnsz, de admiraal van Zeeland, den 1^{en} December 1666 met een vloot van zeven schepen en 700 man uit de haven van Veere, om Suriname te veroveren. Den 26^{en} Februari 1667 vaart hij de rivier van Suriname op, en eischt van den Engelschen gouverneur de overgave van het houten fort Willoughby. Heel lang bedenkt die gouverneur zich niet; den volgenden dag geeft hij het over op voorwaarde van vrijen aftocht, 't welk hem toegestaan wordt. Het fort heette voortaan Zeelandia, en Suriname was een Nederlandsche kolonie geworden.

Een kolonie, niet een bezitting. Wij noemen Oost-Indië ook wel een kolonie, maar in eigenlijken zin is het dat niet. Want in Oost-Indië woont een eigen bevolking, die aan ons onderworpen is, terwijl een kolonie een nederzetting is van het eigen volk, dat in den vreemde gaat wonen.

In Suriname was geen oorspronkelijke bevolking van beteekenis. De enkele duizenden Indianen in de wildernis werden niet onderworpen, maar de Nederlanders vestigden zich aan de kust en stichtten er hun suikerplantages. En de werklieden daarvoor haalden ze van de slavenmarkten.

De bevolking van Suriname bestaat uit Nederlanders, Joden en Negers. De laatste zijn slaven geweest tot den 1^{en} Januari 1863; toen werden ze vrij verklaard, en dat leidde tot een grooten teruggang van de kolonie. Reeds vóór dien tijd waren tal van slaven naar de binnenlanden gevlucht, om daar te wonen gelijk hun voorouders in Afrika; bij de vrijmaking volgde een deel hun voorbeeld en van de andere waren er vele, die voortaan niet als vrije arbeiders hard werk wilden verrichten, daar ze op gemakkelijke wijze aan den kost konden komen. Tal van plantages moesten worden verlaten en werden weer aan de wildernis gelijk.

We noemden Suriname een Nederlandsche kolonie. Immers de Negers, die de meerderheid der bevolking uitmaken, beschouwen zich ook als Nederlanders. Ze ontwennen zich aan hun taal, die een mengsel was van hun Negertaal met Nederlandsch en Engelsch, en ze beginnen Nederlandsch te spreken, zelfs de ouden, die zelf nog slaven zijn geweest.

In den slaventijd hebben de Hernhutters er hun zendelingen gezonden. Vele van de Negers behooren dan ook tot de Hernhuttergemeente. Ook zijn er zendingsposten onder de Boschnegers.

Volgens hen, die het kunnen beoordeelen, kan Suriname een goede toekomst hebben. De grond bevat goud, kwikzilver, petroleum, ijzer, porcelein-aarde; er groeit suiker, cacao, koffie, rijst, mais; er wordt rubber en hars gewonnen. Het eenige, dat er ontbreekt, zijn menschen.

A. L.